

Arrest

nr. 75 001 van 13 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat A. BOURGEOIS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraans staatsburger te zijn, afkomstig uit Teheran. In het jaar 1382 (Perzische tijdrekening; stemt overeen met 2003 Europese tijdrekening) huwde u met Z. R. (...). Samen hebben jullie één zoon A. (...). In het jaar 1386 (2007) zijn jullie gescheiden. U kreeg het hoederecht over jullie zoon. In Iran werd u meerdere keren gearresteerd omwille van gemeenrechtelijke feiten zoals uw omgang met meisjes en het opzetten van een grote mond tegen agenten. U werd niet vastgehouden maar uw documenten werden ingehouden en daarna diende u achtereenvolgens een aantal dagen bij hen aan te bieden. Op 18/04/1379 of 1380 (8 juli 2000 of 9 juli 2001) werd u gearresteerd tijdens een demonstratie op het revolutieplein. De dag van uw arrestatie werd u veroordeeld voor de revolutionaire rechtbank tot twintig dagen gevangenisstraf en 30 zweepslagen. Na uw vrijlating diende u zich elke 5de van de maand aan te melden bij Ettelaat (ministerie van informatie) om daar uw handtekening te

plaatsen en een formulier in te vullen die u van hen kreeg. Tevens kon u ook geen aanspraak meer maken op een administratieve functie. Na deze veroordeling nam u niet meer deel aan demonstraties tot u hoorde van de intenties van presidentskandidaat Mir Hossein Moussavi. Hij beloofde dat hij in Iran hervormingen zou brengen en dit was hetgeen waarop u zat te wachten. Samen met de vrienden van de wijk kopieerde u zijn foto en daarmee gingen jullie elke avond de straat op om propaganda te maken voor Moussavi. Op de dag van de verkiezingen stemde u voor hem. Toen de uitslag van de verkiezingen bekend gemaakt werd en u hoorde dat president Ahmadinejad de verkiezingen had gewonnen kon u dit niet geloven. Sindsdien braken er rellen uit in de stad en u en uw vrienden besloten dagelijks deel te nemen. Het hoofd van de bassidj (mobilisatie van de verdrukten) van uw wijk was één van uw burens. U werd door hem geïdentificeerd als aanstoker. Op een gegeven ogenblik werd u opgebeld door uw zus L. (...) die u wist te vertellen dat een aantal bassidji van uw wijk uw woning waren binnengevallen. Uw zus was op dit moment aanwezig in uw huis. Ook uw vriend M. (...) belde u op met dit nieuws. U besloot niet meer naar huis te gaan. Uw zus bracht uw zoon naar een afgesproken plaats en u vertrok onmiddellijk naar Qazvin bij uw tante. U zocht onmiddellijk een smokkelaar. Via Turkije kwam u met het vliegtuig naar België alwaar u op 22 september 2009 asiel heeft aangevraagd. Na uw aankomst in België vernam u van uw vriend M. (...) dat twee van uw vrienden waarmee u activiteiten had, namelijk S. (...) en H. (...), gearresteerd werden op dezelfde dag dat de autoriteiten uw woning binnenvielen. Van uw zus M. (...) vernam u dat de autoriteiten na uw vertrek nog twee keer zijn langsgekomen op zoek naar u.

Ter staving van uw asielrelaas en/of identiteit legde u volgende documenten neer: uw shenasnameh (geboortboekje), uw karte-e Melli (nationale kaart), de shenasnameh van uw zoon en uw bewijs van echtscheiding.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken

Vooreerst wordt de geloofwaardigheid van de omstandigheden waarin u uw land van herkomst zou zijn ontvlucht ernstig ondermijnd door een aantal elementen met betrekking tot de bij uw reisweg gebruikte reisdocumenten. Zo verklaarde u met een vals paspoort vanuit Istanbul naar Brussel te zijn gevlogen. U weet echter niet onder welke (valse) identiteit u reisde. Zo kon u zich de naam die zich in het paspoort bevond niet herinneren. U vermoedde vaag dat het "A. (...)" was. Ook de geboortedatum en – plaats waren u volledig onbekend (CGVS I p. 8). U verklaarde dat er in het paspoort vermeld werd dat u gehuwd was maar u kon niet zeggen wat de naam was van uw echtgenote (CGVS II p. 5). Ook verklaarde u weliswaar dat het een Portugees paspoort betrof doch u kon ook niet zeggen of er zich een visum in het paspoort bevond (CGVS I p. 8). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u het paspoort in uw handen heeft gehad en er ook heeft ingekeken (CGVS I p. 7-8). Daarenboven kunnen dergelijke verklaringen niet in overeenstemming worden gebracht met de gang van zaken op Europese luchthavens, zeker wanneer het internationale vluchten van buiten de Europese Unie betreft. Hierbij is het risico om door het luchthavenpersoneel aan herhaaldelijke (identiteits) controles en ondervragingen onderworpen te worden met betrekking tot uw persoon, uw reisdocumenten en uw (reis)bedoelingen, en dit steeds strikt individueel (zie onder meer informatie over de luchthaven van Zaventem waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd), immers groot. Gezien dit risico kan er van u verwacht worden dat u omtrent voormelde gegevens meer details zou kunnen verstrekken. Indien u werkelijk met een vals reispaspoort naar België zou zijn gereisd, kan bijgevolg worden verondersteld dat u goed voorbereid diende te zijn met betrekking tot de gegevens vermeld in dit document.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt verder op de helling gezet door het feit dat uw verklaringen omtrent de problemen die u heeft gekend n.a.v de manifestaties waaraan u heeft deelgenomen, helemaal niet eensluidend zijn.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat uw vrienden S. (...) en H. (...) u op uw werk opbelden om u te melden dat de autoriteiten bij u thuis waren langsgekomen op zoek naar u (CGVS I p. 4). Later in het gehoor, toen u nogmaals werd gevraagd hoe u vernomen hebt dat de autoriteiten bij u thuis waren langs geweest, verklaarde u plots dat uw vrienden – S. (...) en H. (...) - dit aan uw zus hadden gezegd (CGVS I p. 12). Direct daarna verklaarde u opeens dat uw zus L. (...) thuis was op het moment dat de autoriteiten binnenvielen en dat uw zus u verwittigd had van de inval. Ook uw vriend M. (...) en een zekere M. (...) zouden u gebeld hebben om u te vertellen over de inval in uw woning. Betreffende S. (...) en H. (...) verklaarde u dan weer dat zij waren opgepakt en u kon niet zeggen of dit nu voor dan wel na de inval in uw woning was. (CGVS I p. 12; CGVS I p. 13). Naast het feit dat deze verklaringen compleet tegenstrijdig zijn, dient nog opgemerkt te worden dat het erg merkwaardig is dat uw zus L. (...) (OV 6.747.019) , tijdens haar gehoor voor het Commissariaat-generaal, uitdrukkelijk verklaarde nooit geconfronteerd geweest te zijn met de autoriteiten omwille van de activiteiten van haar broers/ zussen (CGVS I E. L. (...) p. 4).

Voorts verklaarde u aanvankelijk héél uitdrukkelijk dat u van uw zus M. (...) heeft vernomen dat de autoriteiten na uw vertrek uit Iran nog één keer zijn langs gekomen op zoek naar u. Dit bezoek zou een jaar geleden hebben plaatsgevonden, m.a.w. a anderhalf jaar verblijf in België. Toen u gevraagd werd hoe uw zus wist van dit bezoek van de autoriteiten repliceerde u dat zij nog langsging bij u thuis om de post op te halen en de burens dit toen gezegd hadden. Geconfronteerd met het feit dat het eigenaardig is dat uw zus anderhalf jaar na uw vertrek uit Iran nog steeds de post gaat ophalen in een woning waarvan de huur reeds werd opgezegd, antwoordde u dat de burens uw zus telefonisch verwittigd hebben van de komst van autoriteiten (CGVS II p. 3). Na confrontatie met deze tegenstrijdige verklaringen wijzigde u nogmaals uw verklaringen. U verklaarde plots dat de autoriteiten niet één maar twee keer zijn langsgesproken na uw vertrek uit Iran namelijk drie maanden en anderhalf jaar na uw vertrek uit Iran. De eerste keer zou uw zus het vernomen hebben toen ze de post ging ophalen, de andere keer zouden de burens haar gebeld hebben (CGVS II p. 4).

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent ook maar enig overtuigend (begin van) bewijs van uw beweemde activiteiten (foto, filmafdruk) en/of van uw beweemde problemen (convocatie, gerechtelijk stuk, informatie van de rechtbank) in Iran aan te brengen. U weet zelfs niet of er reeds een gerechtelijke procedure tegen u werd opgestart, weet u niet waarvan u concreet beschuldigd wordt, noch weet u of u reeds veroordeeld bent bij verstek (CGVS II p. 14).

Ook over het lot van S. (...) en H. (...), de personen waarmee u samen activiteiten had, tast u volledig in het duister.

Zo kon u enkel zeggen dat beiden gearresteerd werden en dat er tot zes maanden na hun arrestatie geen nieuws was over hen. Gevraagd naar hun situatie na die zes maanden repliceerde u dat u geen idee heeft. U verklaarde dat, toen er na zes maanden geen nieuws had, u niet meer heeft geïnformeerd naar hun lot en u het maar zo gelaten heeft, niettegenstaande u wel nog steeds telefonische contacten onderhoudt met M. (...), de persoon die u omtrent deze zaken op de hoogte houdt (CGVS II p. 8). Dat u niet over bovenstaande informatie beschikte, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is bijgevolg een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Uw houding en gebrek aan interesse staan geheel haaks op een vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten van uw land van herkomst.

Tot slot is het erg eigenaardig dat – niettegenstaande u verklaarde dat u dagelijks deelnam aan de manifestaties naar aanleiding van de presidentsverkiezingen – u verklaarde dat u de laatste keer deelnam op vrijdag 29 Khordad 1388 (19 juni 2009) – de vrijdag na de verkiezingsdag omdat er daarna geen manifestaties meer waren (CGVS II p. 11). Nochtans blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd dat de dag erop, op zaterdag 30 Khordad 1388 (20 juni 2009) er verschillende protestmanifestaties plaatsvonden, ook in Teheran. Het was trouwens op die dag dat Neda Agha Soltan – het meisje die uitgroeide tot het symbool van de Iraanse protestbeweging – werd neergeschoten. Gezien u zelf beweemde heel erg actief geweest te zijn in de groene revolutie is het op z'n minst bevreemdend te noemen dat u niet op de hoogte bent van de belangrijke manifestatie op zaterdag 30 Khordad.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat ik inzake de asielaanvraag van uw zus L. E. (...) een weigeringsbeslissing nam.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw geboorteboekje en het geboortebokje van uw zoon, uw nationale kaart en uw echtscheidingsbewijs tonen enkel uw identiteit en afkomst en uw burgerlijke staat aan, maar die worden niet in twijfel getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel

1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. Verder meent zij dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar verzoekende partij een theoretische uiteenzetting geeft over de vrees voor vervolging zoals bepaald bij artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en waarnaar verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat het aan verzoekende partij toekomt met concrete argumenten de motieven van verwerende partij te weerleggen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.4. Betreffende de stelling van verzoekende partij *“dat de afwezigheid van bewijs niet van ambtshalve de weigering van de erkenning van de vluchtelingenstatus met zich meebrengt, als het asielrelaas van betrokkene geloofwaardig blijkt”*, stelt de Raad evenwel vast dat het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas door verwerende partij ongeloofwaardig is bevonden en verzoekende partij hetzij desbetreffende motivering niet weerlegt, hetzij ongemoeid laat.

Ook de opmerking van verzoekende partij *“dat dit maakt het totaal onmogelijk voor mensen om documenten te verkrijgen uit Iran”*, kan door de Raad niet worden gevolgd daar verzoekende partij op generlei wijze duidelijk maakt om welke concrete redenen het haar onmogelijk is enig begin van bewijs van het door haar voorgehouden asielrelaas bij te brengen.

2.2.5. Het betoog van verzoekende partij dat verwerende partij er zich toe beperkt te stellen dat de door haar in haar asielaanvraag aangehaalde elementen *“niet binnen het toepassingskader van de Vreemdelingenconventie d.d. 1951 horen”*, mist feitelijke grondslag daar verwerende partij nergens in de bestreden beslissing beweert dat de voorgehouden problemen niet ressorteren onder de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, doch wel dat de door verzoekende partij voorgehouden problemen ongeloofwaardig zijn.

2.2.6. Betreffende de motivering van verwerende partij dat de bewering van verzoekende partij dat de laatste manifestatiedag na de verkiezingen 19 juni 2009 was, strijdig is met de informatie waarover verwerende partij beschikt, betoogt verzoekende partij het volgende:

“Dat het feit dat verzoeker had gezegd dat de laatste gebeurtenis zou plaats 19 juni 2009 en niet 20 juni 2009 niet kunnen worden genomen als het feit dat de andere partij als een element om de participatie van uitdaging aanvrager in deze gebeurtenissen”.

Uit deze wartaal kan door de Raad geen weerlegging van de desbetreffende motivering van verwerende partij worden gedistilleerd. Deze motivering blijft dan ook onverminderd overeind.

Alle overige motieven waarop verwerende partij zich steunt om te besluiten tot het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas worden door verzoekende partij ongemoeid gelaten en derhalve als onbetwist en vaststaand beschouwd.

2.2.7. De door verwerende partij vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden, onwetendheden, onjuistheid en desinteresse betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard door de Raad.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT